

* PAPP ANDOR: BEFELE KÖNNYEZEM *

PAPP ANDOR:

BEFELE
KÖNNYEZEM

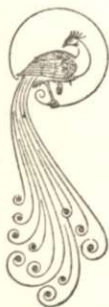

Ebből a költemény-kötetből 500 díszkötésű, számozott példány készült, hollandi, finom, bordázott merített papíron. Könyvárusi forgalomba nem kerül. Minden példány szerző fényképével és aláírásával van ellátva.

PAPP ANDOR.

BEFELÉ
KÖNNYEZEM

ARAD
AZ ERDÉLYI MAGYAR SZINPAD KIADÁSA

Corvin, I. Lányi könyvnyomdai műintézet nyomása

69113

PROLOGUS

A csengő szól, a függöny szétmegyen
És íme én következem.

A poeta jön, fura maszkja nincs,
Amit hozott, néhány szókincs,
Csengő rigmusok, tarka röppentyű,
Egy-másika csupa derű,
Egyik-másika fájón szaladó,
Lelkem fénytükrét mutató.

Melyik igazi, melyik a hamis,
Gondolkoztam rajt' magam is,
Csalóka benne sok szín nem lehet,
Hisz' visszaadja énemet.

Igy van az, ha künn, a nagy fórumon,
Vesszőfutásra vágyódom,

Akarom, hogy lássanak, tudjanak,
Hozzá még nyilván tartsanak,
Törtető valaki vágyok lenni,
Kit illik, kell számon venni.

Kiléptem, most már vissza nincs utam,
Talán kissé elbódultam,

Talán, mondom, de másként is lehet,
Szerezhetek jó perceket,

Neked olvasóm, — ha így igaz,
Teljes munkám s most lapozgass.

B E F E L É   K Ö N N Y E Z E M

*M*egint megakadtam,
Megint megcsalódtam,
Sírni már nem tudok,
Hogyha könnyem volna
És az mostan folyna,
Mi lenne? Borzadok.
Jobb, hogy nincsen semmi,
Menni, egyre menni,
Csak menni, óhajom.
Hol lesz a megállás,
Lesz-e boldog szállás,
Mit tudom? Mit tudom?
Befelé könnyezem,
Igy talán jobb nekem.
Nem látják az árját,
Nem látják, nem sejtik,
Meg nem is keresik
Éltem lavináját.
De ne is keressék,
Pedig itt van, tessék,
Fátyolos szürkesség.
Olyan az, mint mikor,
Lombhullató őszkor,
Csúf, borus lesz az ég.
Meddig tart? És hogyan?
Keressem? Kutassam?
Nem! Erőm megtorpant.

Be' szép volt, be' csodás,
Lenyűgöző varázs,
Mégis, hogy elillant.
Befelé könnyezem,
Ugy fogom, bús szívem,
Ugy fogom, szenvedek.
Tiki-tak . . . halkul már,
Tiki-tak . . . alig jár,
A fáradt gépezet.

Arad, 1927 április 20.

SZÍVEMRŐL NÓTÁZOK

Szívemről nótázok,
Halk ütemben dobban,
Gyönyörű szép álmom,
Utolsót most lobban.
Megy a feledésbe,
Vissza nem térően,
Bódultan fájlalom,
Köny nélkül kísérem.

Szívemről nótázok,
Bolondos jószágról,
Sok álom tűnt tova,
Neki e világról.
Könnyen jött s hogy mentek,
Kacagta, nevette,
Ez az egy, úgy érzem,
Csunyan megégette.

Szívemről nótázok,
Oda a lázongás,
Foszló illúzióm
A végső állomás.
Utána már nincsen,
Csak kietlen semmi,
Várjál álmképem,
Veled fogok menni.

Arad, 1925 december 6.

E P E D É S

Te láng, te forró,
Te álmot, éltet lehellő,
Ne légy képzeletemben
Csak sötét felhő,
Derüt is árassz,
Boldogsággal színig teltet,
Valamit, ami fentartja
E fájó lelket.

Mert látom, hív, int
A kietlen, bús némaság,
Hogy láváján nirvánába
Hömpölyögjem át.
Ugy félek, biztass,
Egy atomnyi sugárt nyujtsál,
Mi az tenéked, koldusnak
Fíllért már adtál!

Nem voltam mindig
Ily gyáva, szörnyen elhagyott,
De mióta e perzselő
Tűz úgy megcsapott,
Kiforgott minden,
Összeroskadt semmi lettem,
A fényt vágyom, vagy add vissza
Régi szép hitem.

Arad, 1926 április 21.

SZIVEMNEK ASSZONYA!

*A*sszony, szívemnek asszonya,
Add kezéd kezembe,
Ne légy félénk, emelt fővel,
Nézzél a szemembe.

Az életút rögös, sáros,
Mit bánt az tégedet,
A hű párod, bizzál benne,
Erős karral vezet.

Felleg támad, borul az ég,
Kicsinyke akadály,
Lehet még sok egyéb dolog,
Ami élénkbe áll.

Kacagj, vigadj minden felett,
Lásd, bár fut az időnk,
Semmi okunk, se bánatunk,
Hogy lecsüggesszük főnk.

A lelkünk ép, igaz, nemes,
Ragyogón fenséges,
Szerelmünk gátat nem ismer,
Csodásan egységes.

És ha gond intene félénk,
Ha veszély jön, rohan,
A bajt, szívemnek asszonya,
Játszva védem magam.

Arad, 1926 július 15.

TE VAGY A SZÉPSÉG...

(FELESÉGEMHEZ)

*T*e vagy a szépség, a báj, az élet,
Édeni jóság haladni véled,
Ezen a kopár, rögteli úton,
Mely lehet földi dús paradicsom,
De lehet átkok elárvult vára,
Szemed lesujtó pillantására.

Te vagy az erő, fiatalság, cél,
Érted küzdeni mindennel felér,
Acélos a kar, frissült a lélek,
Melletted semmi sem lehet vétek
És ha lenne, vezekelni áldás,
Mosolyod érte, búsás kárpótlás.

Te hatalom vagy, emelő, döntő,
Szavadra jólét üdén, buján nő.
A köny felszárad, ha úgy akarod,
Ezt a világot kikacaghatod,
Csinálsz tetszésed szerinti vágygyal,
Nyomodban örök zsolozsma szárnyal.

Te csodásan nagy, magasan álló,
Ne légy csak álom, mely tovaszálló,
Emelj fel, tartsál a közeledben,
A hálámat megőrzöm szívemben,
Őszinte, igaz, hű fogadással,
Sírontúl erő, szent rajongással.

Arad, 1925 július 28.

F Á T U M O M

*T*e drága asszony,
Te világ szépe,
Éretted dobban
Szívem verése,
Te érted élek,
Érted lángolok
És ha kell, érted
El is hamvadok.

Te nem vagy álom,
Nem futó vihar,
Szívárvány sem vagy,
Csak két női kar,
Nagy, csodás szemek,
Eper ajakak,
Babonázóan
Igéző alak.

Aki téged lát,
Soha nem felejt,
A kedvességed
Örök rabul ejt,
Magyarázatja
Meg lenne adva,
Hogyan kerültem
A hatalmadba.

Hangos, nyílt szóval,
Mégis vitatom,
Nem akadtam meg
Ezen a karon,
Nem zavart engem
Szemed varázsa,
Ajkad, alakod,
Bűvös hatása.

Benső forróság
Fogott jöttödre,
Ez tart most fogva,
Örök időkre,
Kábulok tőle,
Nem kell rá gyógyszer,
Fátumom sora,
Így pusztuljak el.

Arad, 1926 június 7.

A L Á Z

*A*z arcom tűzrózsákban ég,
Torkom száradt, ajkam recés,
A karom beakasztott kar,
A súlya úgy húz, oly nehéz.
Szemem előtt minden forog,
Ismét, majd újra jön egy kép,
Gunyosan néz, tovább megyen,
Most éppen a szívembe tép . . .

Készen vagyok, már roggyanok,
Óh, én a büszke, göggel telt.
Bár harcolok, még csapkodok,
Csatám nem támaszthat kételyt.
A láz bizony egész levert,
Vesztes, futó sereg vagyok,
De lábam az nagyon inog
És így szaladni sem tudok.

A láz már fojt, egy csepp vizet,
Frisset, üdítőt, enyhadót,
Szörnyü, minő botor valék,
Híttem, hogy szembeszállhatok.
Veled felség, te úr, te nagy,
Bírokra még sem kelhetek,
Erős vagy, látom, elhíszem . . .
S ha fordítva történne meg?

Én lennék láz, fájó, sebző
S te kicsiny nő, egy remegés,
Nádszálfajta és törékeny,
Mely nemedben nem is kevés.
Hagyjuk el ezt! Vesztes lettem,
A tűz szép lassan elhamvad,
Életjáték volt az egész, —
Szél jön s még hamu sem marad.

Arad, 1926 június 14.

Ü Z E N E K   N É K E D . . .

*A*zt mondtad egyszer:
A sorom, az nem férfisors,
Valaki vagyok,
Ki sehova sem tartozom,
Bosszankodni rád nincs okom.
Miért is volna,
Hogy ennyire eltaláltál?
Kacagjak, sirjak,
Avagy búsuljak felette . . .
Nem teszem, az nincs kedvemre.
De te, kí is vagy,
Itélőbirám, azt látom,
Pedig a talár
Jobban állana énnekem.
Lehet, hogy egyszer felveszem.
A sors, — hát tudjuk,
Mít vetit az életlapra?!
Van szürkén indul
És a fellegekhez érik,
Van, esik, ha nem is kéri.
Mínek siessek,
A lendülés nem a vágyam.
Olyan jó is így —
Kicsínek, semminek lenni,
A magasba merengeni.
Férfi, nem férfi,
Bánom is a kritikádat,

Asszonykiszólás,
Hisz' sebezni mindig kész vagy,
A gyógyír, az messze elhagy,
Nos, hát mit fájjon
Bántásodnak szöges nyíla,
Nem fogok, ne félj,
Feljajdulni, bárhogy tépjen,
Legyen hát csak ez a végem.

Arad, 1926 június 25.

CSITITOM MAGAMAT

A forróság kibírhatlan,
Szenvedek,
Lehetetlen elviselnem
Ez éltet,
Ereimben tűzfolyam ég,
Fut, szalad,
Rohantában engem is visz,
Elragad.

Megállítná, visszaverném,
Nem bírom,
Van idő, mikor magam sem
Akarom,
Gyönyörködöm fojtásában,
A lángban,
Kacaghatnám e rakétás
Múlásban.

Állj meg te tűz, ne bolondulj
Oly nagyon,
Minek sietsz, ugyis mindegy,
Hogy bírom,
Elérsz majd a véghatárhoz,
Nincs tovább,
Eltűnők, mint pusztaságban
Délbáb.

Vagy ne — perzselj, égess, kinozz,
Ugy lehet,
Igy szerezek valakinek
Örömet.
Teljen színig csak a pohár,
Üritsem,
Belenyugszik már mindenbe
A lelkem.

Arad, 1926. június 29.

G R O T E S Z K

*É*s mostan elégiát kellene írnom,
Mert azt hiszem, megszakadt bennem egy húr,
A szívhúrnak kell annak lenni,
Hatalom, — muszáj számon venni.
Mégse teszem! Oda sajgó érzésem,
Kiveszett, elszállott, üres lett a fészek,
Milyen jó így, oly régen várom,
Véget ér vele kábulásom.
Bolond dolog is az érzékeny világ,
Egyszer mondom, hogy sebzett a lelkem,
Másszor . . . igen, hát másszor meg más,
Ismétlődő sok banálítás.
Vágyom, szeretném énem kiforgatni,
Nevetni: reggel, délben, este, sokat,
De még mosolyogni sem tudok,
Pedig töröm magam, akarok.
Ficáncolni a többi néppel együtt,
Vivni, rugni, úszni, árral, ellene,
Dagadt kebellet, fennhéjázón,
Nem alázva, fájón, sóvárgón.
Valakit szeretnék feledni tudni,
A valaki szóra fel is szísszenek.
Mi ez? Ha megint a szív volna, —
Minden . . . minden összeomolna.

Arad, 1926 július 2.

F I Z E T E K !

Gyerünk, te élet, mi van még hátra,
Harc, vívódás vagy a halál tánca,
Félni egytől sincsen okom
És nincs is miért bánkódnom.

Az évek valahogy elsuhantak,
Szép emléket csupán egyet hagytak,
Azt, hogy feledni nagyszerű
S a lét több bánat, mint derű.

Szivem mindig bajthozó volt nekem,
De önkezemmel ki nem téphettem,
Marad tehát egy rossz emlék,
Lehet, ez lesz a síri vég.

Pedig . . . mily érzelgős, fura álom,
Egykor hévvel, lázzal, indulásom,
Rózsaszínű ködből állott,
Meg se fogtam, tova szállott.

Most is, nyomasztó, bús perceimben,
Észvesztő vágyak kelnek lelkemben,
Szint' szeretném birni őket,
Sok csalóka semmiséget.

Szeretném ! Azért fussatok csak el,
Sem a valóság s az álom sem kell,
A számlát várom, fizetek,
Ne féljél élet — úr leszek.

Arad, 1926 július 10.

A Z I G A Z G Y Ö N G Y

Csodás igazgyöngyöt leltem,
Azt szerettem, azt imádtam,
Csillogása, ragyogása,
Lett a célom, mindem vágyam,
Óvtam széltől, a világtól,
Sok emberi gyarlóságtól,
Mégis fájón vettem észre,
Hogy részemre el van veszve.

Azóta a gyöngy, bármily szép,
Nem öröm már többé nekem,
Ha meglátom, úgy nyílallik,
Ugy sajog érzékeny szívem.
Keserűség az ajkamon,
Sokszor vissza sem fojthatom,
Mért is akadt az utamba,
Ez a sebző ékszer fajta.

Az igazgyöngy szédít, bódít,
Népmillió áll mellette.
Valamennyi neki hódol,
Rajta vész a tekintete.
A látása gyönyörűség,
Bíráshoz nincs kincs elég
S hogyha talán éppen volna,
Minden kincset túlszillogna.

Néha, titkon, úgy magamban,
Gondolatim rejtett zugán,
Idők árnyán át kutatva,
Te jelensz meg bűvös csodám.
Megjelensz és egyre nézlek,
Van, bús könnyekkel kísérlék,
Már csak álom, színes emlék,
Igazgyöngyöm ... mult ... dicsőség ...

Arad, 1926 július 15.

A SZIVEMHEZ

Gyógyulj szívem, maradj épen,
Lásd, az élet nem egészen
Gyöngyökből van kirakva,
Lehet azon jól is jární,
Nem kell ködképekre várni,
Te másra vagy hivatva.

Edződjél meg, mert a világ,
Bizony ügyet sem vet reád,
Bármennyi a bánatod,
Bűvös szempár, mosolygós arc,
Bensődben ezért dúl a harc,
Őket futni hagyhatod.

Oly sok ember megy, mendegél,
Néha tekintetet cserél,
Nincsen tovább, vége van,
Percnyi az érzésük, vágyuk,
Kacagás a sóhajtasuk,
Nem epednek kábultan.

A gyenge hamar elesik,
Nyomát babérrel nem jelzik,
Szánalom kell felette,
Ez a sors aligha sarkal,
Lendít erős akarattal,
Térj ki tehát előre.

Legyél egész, vihart álló,
A világgal szembeszálló,
Meglásd, milyen jó lesz majd.
Csalódásod elfelejtéd,
Az új álmot nem keresed
S kihevertél minden bajt.

Arad, 1926 július 24.

U T Á L L A K

*A*zt mondtad, hogy utálsz,
Hát én is utállak,
Utálom a szemed,
Utálom a szádat,
Az egész lényedet,
Mindent, mi rajtad van,
Utálom, utálom,
Csak úgy, mint önmagam.

Minek e háborgás,
Kérde a bensőmet,
Hiszen a személyed
Alig érdekelhet,
Te egy más világ vagy,
Én is egészen más,
Össze nem hoz minket,
Csak a nagy utálás.

Ragyogás kell neked,
Csodás nagy fény, pompa,
Engem kielégít
Egy nyomor kunyhócska,
A butorok benne
Fantáziám lángja,
Nem a te izlése,
Éva hiú leánya.

Boldog, lásd, én vagyok,
Igénytelen senki,
Rögös életúton
Bátran tudok menni,

A te utálásod
Az egész vagyonom,
Ezt a vagyont azért
Semmiért sem adom.

Hadd legyen nekem is
Valami ez élten,
Ugyis örökösen,
Mindentől félttem,
Adósa lehetek
Valakinek végre,
Utálásnak talán
Nincsen külön bére.

Nem éltem hiába,
Van már, amit kaptam,
Jól megérdemeltem,
Reá is szolgáltam;
Hogy ez volt az egész,
Minek kellene több,
Talán egyszer tőle
Meg is részegülök.

Azt mondtam, utállak,
Bocsánat, bocsánat,
Be kellene fognom
Szókimondó számat,
Ne félj, ugyis nagy árt
Fizetek még érte,
Ki tudna belátni
Szívemnek mélyére.

Utálni utállak,
Utállak tégedet,
De ez az utálat
Több mint a szeretet,
Kimondhatlan érzés
Eltakaró máza,
Alatta sistereg
Lelkemnek vulkánja.

MIÉRT?

Összetörve, fásult, fáradtan,
Rovom munkám, sietek tovább,
Nem számolva életzajlással
És a holnap mit hoz hamarább.
Mért törődném, oly mindegy nekem,
Az időgép mint morzsolja le,
Kinnal, bajjal, jajjal a bús mát,
Hogyan viszi a feledésbe.
Zúgó szózat sablon hozzája,
A cikornyás beszéd is minek,
Az elmúlás csendes békével,
Felettem csak hadd történjen meg.
Vihar, orkán elég sok jutott,
Semmiség volt küzdenem velük,
Lelkem vágyta a harcot, veszélyt,
Jobban, miként a csendes derűt
Petyhüdt, bágyadt férfisor, nem, nem,
Messze menj még mindig el tőlem,
Ami mostan kísér, rug, gátol,
Egészen más, más egy érzelem.
Minek mondjam . . . fásult, fáradtan,
Munkám miért rovom, sietek,
Nem számolva életzajlással, —
Talán, mert így jobban feledek.

Arad, 1926 november 2.

A H A N G

*M*ég él egy hang, bensőmnek mélyén,
Még él, igaz: halovány, fakó,
Olyan nagyon befedve fekszik,
Hogy szinte már alig hallható.
Pedig ez a hang, egyszer . . . régen . . .
Betöltötte egész életemet,
Folyton dalolt, csapongó kedvvel,
Vidította fel a lelkeimet.
Szegény bohó, fáradt utas lett
Azóta e földi szirteken,
Nincsen vetés és semmi sincsen,
Ami az ő részére terem.
Tavaszhagyás volt minden álma,
De sokáig, folyton álmodott,
És amikor ébredett volna,
Üszkös romok között járhatott.
Csak elnézte, tépett reménnyel
A mát, ezt az oly szörnyen sivárt,
Igy látta meg a bús holnapot,
A kietlent, hervadtat, kopárt.
A bensőmnek mélyén csendesen
Foszlik a hang, szívemnek hangja,
Fojtott, fájó zokogásában,
Az álmait némán siratja.

Arad, 1926 november 10.

TALÁLKOZTUNK

*M*egint összejöttünk,
Te a nagy és én,
A kicsi semmi,
Mosolyogtál, mondtad :
Nem éppen vágyad
Csillagnak lenni,
De hát mit csináljál,
Az élet árja
Dobott előre,
Nincsen annyi erőd,
Hogy ki is tudjál
Térni előre.

Kissé elvakultam,
A fény az mindig
Ugy kábit engem,
Ajkamra bók szaladt,
Színes, rakétás,
Kegyed kerestem,
Ahogyan mutattad,
Fájdalmas arccal
Nagyságod átkát,
Képzeletem már
Ki is rajzolta
Sajnálkozását.

Milyen hamar enged
A jég fel bennem,
Egy rövid szóra,
Az arcom már többé
Nem komor, nem áll
Zord haragvóra,

Valahogy bűnbánás,
Indul lelkemben,
Feléd hajlóan,
E percben úgy érzem,
Neked én mindent
Megbocsájtottam.

És jött egy másik perc,
Ismét a régi
Büszkeség lettél,
Tetszett a sok pompa,
Magadban szinte
Csak kéjelegtél.
Hiúság vásárja
Síkolt feletted,
Egy gög az arcod,
Fejemet lehajtva,
Borongón néztem
E változásod.

Nő vagy te is, csak nő,
Lármáért élő,
Figurás játék,
Nincs semmi kivétel,
Miért előtted
Szívesen állnék,
Maradjak kicsinek,
A nagy te legyél,
Dehogy irigylem,
Egy sebbel gazdagabb,
Legfeljebb megint,
A sajtó szívem.

Arad, 1926 augusztus 1.

A N Y Á R

A nyárt keresem . . .

Itt van előttem,
Benne izzik, forr,
Lázong a szívem.
A nyárban élek,
Rajongok érte
És furcsa, mindezt
Nem vettem észre.

Az álmodásom
Vele szalad, él,
Sokszor sóhajtom,
Rikoltom: jöjjél,
Tavaszt követő
Gyönyörűségem
S ne siettessed
Az ébredésem.

Belőled terem
Szép szavak árja,
Van, hogy kábultan
Futok utána,
Szerelmes vágygyal
Fenkölt érzéssel,
Ugye, nem csalsz meg,
Ugye, nem hagysz el?

Magamat látom
A te képedben,
Színesen ragyogsz
Az emlékemben,

Most az utunk egy,
De jó így lenni,
Orkános szelek
Szárnyán pihenni.

Ezután, tudom,
Nirvána jön csak,
Nyaram fogytával
Nincs mért lázongjak,
Az ősz hervadás,
A tél temető,
Nem kell ez a két
Fura szemfedő.

Hogy lassan, búsan,
Induljak messze,
Kietlen, békélt
Nagy végtelenbe,
Robbanó éltem
Rút torza volna,
Hahotás kedvvel
Még megcsúfolna.

A nyárt keresem . . .
Jerr, égjünk vígan,
Az égésben is
Boldogság foggan.
Szépség és álom,
Ez mind a színem,
Perzselj hamuvá
A bohó szívem.

Uton, (Pankota-Györök) 1926 aug. 11.

V E R G Ö D Ö M

Csak tűz van, láng, hev,
Egyéb nincsen semmi,
A végtelenbe
Igy érdemes menni,
Akadály lehet
Sok millió számra,
Ki tétovázik?
Félőn ki néz hátra?
Ki akadhat meg
A hegytetőn, völgyön!
S keseregve szól:
Éltében nincs öröm;
Bárgyú kiszólás,
Oly alkuvó fajta,
Nem ösmerem ezt,
Csak azért is rajta,
Szembe mindennel,
Magasba nézően,
Nem gyáván, soha,
Nem is kitérően,
Felemelt fővel,
Büszkén, gögös daccal,
Egy izomban sem
Megránduló arccal,
Akkor hát jöjjön
Az életnek árja,

Lássuk, kacagjunk
Jóízüt hozzája.

A kezem közben
A szívemre téved,
Hideg és néma,
Teljesen kiégett,
A lángot nézi,
Valamikor benne,
Lobogva égett,
Dúlt, szertelenkedve.
Míndez pillanat,
A kép fordul egyet,
Már ijedezem,
A félelem kerget,
Hogyan megyek majd,
Tovább a nagy célíg,
Ha egy lázongó
Tűzfolyam nem fénylik,
Melynek tükrében
Megnő bátorságom
És megtalálom
Régi biztonságom . . .

Csak tűz van, láng, hev,
Egyéb nincsen semmi,
A végtelenbe
Igy érdemes menni.

Arad, 1926 augusztus 18.

A BÁLVÁNY

Csak építetek, csak dolgozom,
Magamnak bálványt faragok,
Mert másképp élni nem tudok.
És íme, egyszer minden kész,
A legszebb mű az én csodám,
Ez büszkeséggel hat reám ;
Hé, emberek, ti botorak,
Szaladtok, futtok szüntelen,
Egy ötletetek nem terem,
Csináljatok bálványokat,
Mily jó árnyában pihenni,
Mellette nagynak is lenni ;
Mert ugye, azzal nagy vagyok,
Ha bálványom kiállítom
S az időt szint' megállítom,
Oly meglepő, oly nagyszerű,
Lélegzik, beszél, tetterős,
Egy cseppet se nem fellengzős,
Ugy fogadja hódolatod,
Mint természetes valamit,
Mebánthatnád, ha egy kicsit,
Épp szórakozott lehetnél,
Felejtened a bókodat.
Heved, az el nem ragadhat !
Persze nem, hisz ezt jól tudom,
Ílyent te hogy tehetnél meg,
Bálvány láttára megremeg

Mind-mind a földi halandó.
Bálvány! Érted. Faragni kell,
Szívvel, erővel, lélekkel
Ebben mester címet nyertem,
Nagyon szép egy kitüntetés,
De nekem még ez is kevés.

Csitt! Bálvány . . . az emlékeim
Szakadozottan ujulnak
És közben úgy fojtogatnak ;
Ember, gyarlóság a neved,
Zúgom visszhangul magamban,
Hogy előre nem gondoltam :
Bálvány kő, fa, agyag lehet,
Egy élettelen rongy, szemét,
Ez kinek sem szegi kedvét,
Ha kell, széjjel is törheted,
Ezer darabra, volt, nincsen . . .
Itt hibáztam, itt vétettem.
Bálványom hús, vérből való,
Engemet roppantott össze,
A végzet így télt rajtam be.

Arad, 1926 augusztus 29.

KÁBITGATOM A LELKEMET

Kábitgatom a lelkemet, szédítem,
Szenvedésem csalfa módra enyhítem,
Ha elbódul, jaj be jó lesz, gyógyultam,
Vagy kis fejfa jelzi majd azt, hogy voltam.

*

Képzeletben jársz te hozzám most már csak,
Felkeresed kicsi, csendes szobámat,
Elbeszélgetsz velem régmúlt dolgokról,
Olyan boldog vagyok is én ilyenkor.

Csacsog a szád, csókot adok reája,
Csengőn kacagsz, ez szívem muzsikája,
Milyen szép így, alig tudok betelni,
Kár ebből a színes képből ébredni.

Valamikor — úgy elfog e gondolat —
Éjjel-nappal epekedve vártalak
És ha jöttél, könnyes lett a két szemem,
Mért volt mindez, a nyitját nem keresem.

Jerr, meséljél, fűzzünk bűvös álmokat,
Játékunkba senki bele nem szólhat,
Az emberek irigysége nem kísér,
E boldogság minden üdvnél többet ér.

Kábitgatom a lelkemet, szédítem,
Szenvedésem, csalfa módra enyhítem,
Ha elbódul, jaj be jó lesz, gyógyultam,
Vagy kis fejfa jelzi majd azt, hogy voltam.

Arad, 1926 november 5.

Ö S Z   V A N !

Ősz van! A dalom hervadásba szökken.
Az életem? Arról nincs mit beszélnem.
Szép volt?! Hát igen, az volt, mit tagadjam.
De most? Mostan kálváriás utam van.

Ám menjünk! Nem minden út lehet síma,
Kőkockás, aszfaltos vagy leboritva
Szönyeggel, csupa süppedő lágyassággal
És undok lehet még, fényes márvánnyal.

Az én utam legyen csak görönggyel telt,
Pázsít ne essen közbe és ne édenkert,
A vad durvaság, hegy, völgy váltsa egymást,
Ezen pihenhetek, ez ad megnyugvást...

Nem bánom, legyen szegekkel kiverve,
Az út, amely kínálkozik részemre,
Ha akármí, nem okoz gondot nekem,
Hajrá, haj! Jerr élet, nézz szembe velem.

Típorni tudsz! Bánatot bírsz okozni,
Összetörni, fájó hervadást hozni.
Ott! A köny-utcában van a te lakod,
Jól van! Hogyha kell, arra is járhatok.

Hisz' nekem már valamennyi út fájó,
Lázongó lelkemnek nincsen megálló,
Vállalom a bajt, vele megyek, égek,
Legalább vége, a sok szenvedésnek.

Arad, 1926 november 23.

M É G S E !

*M*inek az álmodás?
És minek az élet?
Ebből egy csepp: mámor,
A másíkból méreg.
Igy vonszol a kettő
A végtelenbe el,
Nekem a mámorból,
A méregből sem kell.

Óh, ne félj, a méreg
Nem öl mindig gyorsan,
Van, hogy jobb, mint mikor
Tobzódhatsz mámorban.
A józanodása
A kába jelennek,
Igen sokszor nagyon
Nagy árt követelhet.

Hát aztán — így mondod —
Mi lehet jó mégis?
Miért nem jár semmi?
Nincsen külön bér is.
Gondtalan, szertelen,
Rózsaszínü gyönyör,
Üdvöt ad, felemel,
Nem tép meg és nem öl.

Hogyha eztet tudnám,
Sejteném a titkát,
Kacagva intézném
Sorsomnak az útját,
Az álom nem húzna
S nem húzna az élet,
Napjaim örökös
Vígtségben telnének.

Zengő dal, muzsika,
Egyre folyton szólna,
Az ajkam mosolyra,
Csak mosolyra nyílna,
Magamhoz ölelném,
Az egész világot,
Meritném, üritném,
A szinboldogságot.

Mégse! Nem! Már nekem
Jöhet tengernyi jó,
Mit csinállok vele?!
Én, a nagy álmodó.
Annyiszor csalódtam,
Olyan fáradt lettem,
A sok örömrre még
Ködbe futna lelkem.

Arad, 1926 november 18.

TALÁN CSAK EGY FANTOM

Kiürült a csárda,
Nem hallatszik benne,
Vidám mulatóknak
Hangos kurjantása.
A falai árvák,
Olyan lesz maholnap,
Hogy légyzümmögés sem
Veri fel magányát.
Giz-gazos az útja,
Ki is járna arra,
Lehet, hogy mérgezett,
Háza-tája kútja.
Lehet, hogy átkozott!
Valaki e helyen,
Elfeledve árván,
Még el kárhozott.
A mese felkapja,
A szél tovaviszi,
Szárnyat ad, repíti,
Hogy aztán elhagyja.
Szegény kicsi csárda!
Talán nem is ott vagy,
Hol hetyke legények
Mulatnak javába'.
Talán csak egy fantom . . .
Közben szívem fáradt,
Rendetlen verését
Figyelem, hallgatom.
Mind csendesebb, némább
S elfog a gondolat,
Mily jól jelképezed
Az elhagyott csárdát.

A SZINHÁZBAN.

Zsölye mélyén, merengve ülök,
A lágy zene körülölel,
Melódiák bünszerző vágyként,
Kacérkodnak a lelkekkel,
A színpadon, festői szépség,
Tetőzi be érzésimet,
A hangulat forrponton izzik,
Szédíti a kedélyeket.

A kulisszáknak világában,
Kába lázak visszhangja kél,
Vágyaknak álma, forrósága,
Rivaldafényben újra él,
Kifinomodva ömlik tova,
A csodálatos bódulás,
A szívünkkel vibrálva játszik,
Folyton ujuló látomás.

Valahol, kis szemszögecskében,
Könny csillan meg, síklík tova,
Ugy lehet, tegnap bús emléke,
Vagy mának fojtó mámora,
Majd tapsra-taps, vig, hangos kacaj,
A függöny már megy lefele,
Oldalba lökdös a valóság,
Az egész csak mese... mese...

Arad, 1927. január 21.

SEMMISE MARADJON

*M*ég egy utolsót lobbant a tűz,
Hogy végleg kialudjon,
Káprázatosan nagy fényéből
Több semmise maradjon,
Lángolásának színe ugyanis
Halvány vetítő kép lett,
Hisz' nem vigan duruzsoló fa,
Csupa friss vércsepp égett.

Bohó kis jószágom gyöngyei
És rengeteg sok álom,
Hajnalpirkadásuk volt minden,
Mit vágytam e világon,
Nem jöttek, elszálltak felettem,
Mostan utánuk megyek,
Csak az alvó zsarátnokoktól,
Egy kicsit búcsút veszek.

Álmodni . . . Milyen rossz álmodni,
Kábultnak lenni folyvást,
Balgá hittél megállítani,
Robogó világfolyást,
Magunkhoz kapcsolni, láncolni,
Idegenkedő vágyat,
Verejtékes homlokkal túrni,
A sors miként alázgat.

Dacolni, emelt fővel jární,
Sokféle népek között,
Ahol a lelke gúzsba kötve
Roskadoz, lenyűgözött,
Ahol az érzése értetlen,
Társtalanul révedez,
Száműzötte, fagyott mosollyal,
Zugot, menhelyet keres.

A nagy Ő! A csodás, fenséges.
Nem. Hess! Hamvadnál el láng,
Minek háborítsa bensőmet
Fájó, mardosó szilánk.
... Még egy utolsót lobbant a tűz,
Hogy végleg kialudjon,
Káprázatosan nagy fényéből
Több semmisé maradjon.

Arad, 1927 január 9.

FÚJD EL SZELLŐ!

Csendes ember lettem,
Nincsen, vágyam, álmom,
Kívánságom,
Az életnek útját,
Békén, megadással,
Némán járom,
Furcsa, kába lázak,
Nem hevitik lelkem,
Vége . . . vége . . .
Nagynéha kísért csak
Gondolataimban,
Bús emléke.
Hogy idáig értem!
Mily különös is ez,
Oly idegen,
Soh'sem hittem volna,
Az idő ilyformán
Köszönt engem,
Forrongó vulkánom
Elpihen, hangtalan,
Mitse váró,
Nem hívlak már tegnap,
Nincs szavam a mához
És nincs fájó.
Beálltam a sorba,
Rovom a robotom,
Hiszen mindegy,

Derült-e, borus-e,
Törődöm is vele, —
Már egyre megy.
Csendes ember sora,
Mi lehetne végre?
Lefut halkan,
Senkise tudja meg,
Hogy ezen a földön,
Éltem, voltam,
Senkise hallja meg,
Ne hallja meg senki,
Köszönésem,
Fújd el szellő, fújd el,
Hogyha visszajárna,
Az emlékem.

Arad, 1927 február 7.

M E S E

Ősz urfi és tavasz leány,
Összejöttek valahogy,
Az ősz, úgy látszik, hogy soha,
Tavaszt még nem láthatott ;
Bódult lélekkel szerette,
Folyton leste lépteit,
Önkéntelen ébredt reá,
Nincs vágy, mit nem teljesít.

Tavasz-leány nem értette,
Mít jelent e kábulat,
Ugy képzelte el magában,
Hogy mindezen jót mulat.
Nagyokat kacagott rajta,
Komikus is lehetett,
Ősz-urfi ifjúi hévvel,
A lányért mint epedett,

Epedett a tavasz után,
Esengte az illatát,
Óvta, elfogta felőle,
Zord szélnek fuvallatát ;
Becézte, szívének vágya,
Nem volt többé semmi más,
Azt akarta, tavasz álma,
Ne maradjon látomás.

Derű ragyogjon felette,
Meríthetlen boldogság,
Szép is, jó is, színpompás is,
Legyen neki a világ.
Ugy suhanjon át e földön,
Rózsaszínű ködökön
És ne jusson közelébe,
Csak az igaz, nagy öröm.

Az ősz urfi elgondolta . . .
De mást a tavasz-leány,
Ekként peregtek a percek,
Az életnek óráján ;
A tavasz hamar fáradt lett,
Csalódott az ősz legény,
Igy omlott romokba széjjel,
Egy bájjal telt kis regény.

Arad, 1927 február 23.

SZÉDÜLÜNK . . . ELBUKUNK . . .

*E*zt is neked írom,
Pedig most sajnállak,
Meghat, mert a végzet
Oly hamar rádtámadt.
Elhagyott, akiért
Szíved egyre dobbant,
Éltednek szikrája
Kíért nagyra lobbant.
Semmi lettél, céda,
Mindenki szerelme,
Megjósoltad, igaz,
Mégse hittem benne.

Az életut milyen
Kanyargós valami,
Lehet rajta járni
S le lehet síklani,
Bosszut te így által
A világnak rendjén,
Tort ülsz most, hangos tort,
A magad tetemén.
A magad tetemén,
Erkölcsei hulládon
És nincs talán senki,
Ki téged sajnáljon.

Azaz van . . . én vagyok,
Könnyem is van hozzá,

De nem a szerelem,
A részvét fakasztá;
Bálvány voltál egyszer,
Szívemnek bálványa,
Lelkem a jóságot,
Csupán benned látta.
Hogy mulik az idő,
Hogy törik szét minden,
Maradandó talán
Semmi, semmi sincsen.

S már futunk, szaladunk,
Megyünk is előre,
Csak a botor áll meg,
Csak a botor, dőre,
Új színek támadnak,
Ragyogók, fényesek,
Új színek gyujtanak,
Vágyteli életet.
Szédülünk, elbukunk,
Holnapra ki gondol,
A ma édes csepje,
Mindenért kárpótol.

Arad, 1927 április 22.

GYÜLÖLNI NEM TUDOK

Tudok-e gyűlölni,
Kérdezem magamtól,
Tudom-e megvetni,
Kéért égtem egykor,
Tudom-e bosszura
Emelni a karom,
Tudom-e? Tudom-e?
S sóhaj a válaszom.

Ha tudnám, megölném
Azt a forró lángot,
Amely a lelkemben
Ugy égett, parázslott,
Amely átsegített
Tündérvár kertjébe
S amelynek ki nem fogy
Édessége, méze.

Dehogy tudok, dehogy,
Gyűlölni nem tudok,
Nem tudok és soha,
Soha nem akarok.
Minden vágyam most is,
Lánggal tovább égni,
A végítéletet
E tűzben elérni.

Titeket gyűlölni,
Álmok, csoda-álmok,
Megszakadna szívem,
Hogyha elhagynátok,
Megszakadna éltém
Vékonyka fonala,
A világ felettem,
Romokba omlana.

A sors, az mit bánom,
Hogyan köszönt felém,
A jóval integet,
Vagy törrel dőf belém.
Csak jöjjön, csak jöjjön,
Állom és kacagok,
Gyűlölni azért nem,
Gyűlölni nem tudok.

Arad, 1927 április 23.

A SZÖKE TÁNCCSODÁHOZ

(ÉGHY GHYSSÁNAK)

Ugy szalad a szó ajkunkról,
Fut-megy a sok frázis tova,
Oly hamar kész a fogócska,
Ha azt mondjuk: szöke csoda.
Ha azt mondjuk: édes, drága,
Lábad a legszebb költemény
És mondjuk: szótárunk mégis,
Téged dicsőíteni szegény.

De már libben a légi lény,
Belénk fullad a röpke hang,
A szemünk mered tágra, széjjel
S szívünk dobban: gíling, galang.
Bátran szárnyaló zenének,
Formát diktál a zongora,
Magamban azért úgy érzem,
E lépéseknek nincs szava.

Csak fojt, csak tép, csak visz, repít,
A túlvilágba, messze, el,
Oly jó, szép ott minden nekünk,
Ugy duzzad a horpadt kebel.
Hát mégis van, mi elragad,
Hát mégis van, mi nagy nagyon,
Hát mégis van, hát mégis van,
Mi fel nem mérhető vagyon.

A tánc, amely röppenve kel,
Száguldva visz, ha akarod,
A szó, lásd, a szó csak szegény,
Egy lépéssel túlszárnyalod.
A poéta hajlong, köszön,
Most nem kell színes buborék,
Nem kellenek csengő rímek,
Te vagy jelen s ez ép elég.

Arad, 1927 május 6.

KIS KÉP INT, CSENDESEN

*F*ejem lehajtom, figyelek,
Vajjon órácskám, hogy ketyeg.
Baja nincsen, ez nagyszerű
Csupa élet, csupa derű,
És figyelem és hallgatom,
E rakoncátlan jószágom.
Hangulata is megjavult,
Már nem érinti őt a mult,
Szürke, bánatos fellegek,
A zord, haragvó elemek,
A lábficam, kendőzött arc,
Ezekért nincsen többé harc.
Egy kis kép inti csendesen,
Egy kis kép, amely szüntelen,
Övta, vitte előre fel,
Övé volt szívvel-lélekkel,
Most is oly jó, megbocsájtó,
Most is mellette őrtálló.
Most is egyre becézgeti,
Nincsen másnak, csak öneki,
Az álmai, a mult, jelen,
Vele futott az életem.
S amint így elevenedik,
Az óra több kedvvel telik.
Belátja, hogy minden között,
Részére ez az egy örök,
Fény, pompa, nagyrahívadás,
A legszebb földi látomás.

Arad, 1926 április 29.

A SZIVEM

Valami úgy húz, úgy fáj nagyon,
Mi lehet? Keresem, kutatom.
Mi lehet még bennem szenvedő,
Azt hittem, minden egy temető.
Egy kereszt, sok kereszt, végig az
És ehhez kár a köny, a vigasz.

A határ köröttem oly borus.
Kedélyem! Mit mondjak? mélabús,
Hiába csicsereg a madár,
Nekem a nótaszó is úgy fáj,
Nekem már lombtalan a tavasz,
Az is csal, az is rút, rút, ravasz.

Álmok? Hát vannak még? Nincsenek,
Az álmok nem, dehogy kellene.
Kelleni kellene valami,
Alig is tudom kimondani.
Nyugalom, béke kell, némaság,
Szívemnek ez csoda boldogság,

Szívemnek? Ez mi húz, fáj nagyon,
Hiába csitítom, altatom,
Hiába kábitom, szédítem,
Sok kereszt, — hiába mesélem.
Csak dobog, zakatol, háborog,
A szívem, az fura egy dolog.

Arad, 1927 május 18.

KÖSZÖNTÖM AZ ÉLETET

Szervusz élet! Te vagy?
Nem is láttalak,
Pedig egyre hallom
Éles hangodat,
Egyre zsong, bűg, sípít,
Bántón valami.
Amely — gondolhattam —
Rád fog vallani.
Hát te vagy, nagy zsonglőr!
Ha mersz, nyújts kezet,
Nézd, az enyém tiszta,
Nem szennyezett.
Bárhogyan is pacskol
A csúf áradat,
Énreám belőle
Semmise tapad.
Fenn, magasan állok,
Büszke szírttetőn,
Ha alakom hajlik,
Nem hajlik a főm.
Mást is akarsz tudni?
Ez is sok nagyon!
Jól van, hogyha tetszik,
Abba hagyhatom.
A közünk egymáshoz
Éppen csak annyi,
Egy úton kell mennünk,

Igy kell haladni.
Ne dobálódzgassunk
Botor szavakkal,
Ne nézzünk egymásra
Rút, önző daccal.
Te a jelen hőse,
Tombold ki magad,
Némán megyen tovább
Az álomlovag.

Arad, 1927 május 22.

A NAP MOSOLYOGJON UJRA FEL

Zúg, körülöttem bántón zúg,
Zúg a borzasztó áradat,
Ugy látszik, végeláthatlan
Ítélet, amely rámszakadt.
Kiútja nincsen, nem lelem,
Rombol, pusztít a vad elem.

Iszaptenger halmán állok,
Már érzem, amint elmerít,
Közöny fog el, fogytán erőm,
Fogyhat, hiszen mi sem segít,
Jön, lassan jön, mind több piszok,
Egy pillanat, — megfulladok.

Pillanat. És felcsap a láng,
Életem szíkrázó lángja,
Mely annyiszor, oly erővel,
Dacosan állt ki a gátra.
Már nem is látok semmit sem,
Csak ökölbe szorul a kezem.

Hát tessék! Jöjjön a tenger,
Sok sarával, mocsokjával,
A tűz kel rémes tusára,
Sötét elemek hadával.
Keblem feszül, helyén vagyok,
Nincs harc, mit játszva nem bírok.

Vészmadarak huhogjatok,
Közelg a döntő ütközet,
Csatadallal jerrtek felém,
Hadd fojtsam belé lelketek
S a nap mosolyogjon újra fel
S szívem halljam, mint újra ver.

Arad, 1927 május 29.

A T E G N A P

Álmodni fáj már
És fáj az élet
És fájnak a visszatérő képek.

A rózsás hajnal,
Az édes arcok
És az értük vívott életharcok.

Mosolyt, ha látok,
Szerelmes csókot,
A mámoros tegnapra gondolok.

Tegnap volt minden
Még az imént csak, —
Az álmaim hozzá kalandoznak.

Szívem kába volt,
A fejem bódult,
A világ szinte köröttem fordult.

Pedig én voltam,
A lázas csupán,
Egy átszenvedett bús tegnap után.

És úgy fájt minden,
Ma is azt érzem
És a tegnapért még egyre vérzem.

TEGNAPRÓL MÁRA...

Tegnapról mára sokat változtam,
Egy világ múlt el felettem,
Tegnap a zordon való is szép volt,
Ma közömbös minden nekem.

A páholyoknak kacér leánya,
A balett trikós szépei,
A lenge kosztüm, a hazug bájak,
Nem tudnak már hevíteni

Az utca szépe most nem állít meg,
Földi tündért nem ismerek,
Az illúziók, hogy szétfoslottak,
Szint' félve, lassan lépkedek.

Még fáj, sajog a multaknak álma,
A tegnapot még keresem,
A józanodás, a sívár élet,
Még olyan nagyon idegen.

És titkon, némán, borús percekben,
Kísértéseknek árnya jár,
Hivogatón, lassan, lágyan zsongja,
Álmok világa visszavár.

CSENDES ŐSZI ESTE...

*M*agam ülök kis kertünkben,
Csendes őszi este,
Galambomnak a danáját
Áhitozva, lesve.

Közben hullnak a levelek,
Átjár hűvös szellő,
Fájós érzés lesz úr rajtam,
Kedvem elmerengő.

Egy kis dal a te ajkadról
Őszi néma tájban,
Úgy érzem, hogy nem lombhullás,
Vírágfakadás van.

Dallamos szád csicsorgése
Örök tavaszt támaszt,
Hiába hull a falevél,
Zörögnek az ágak.

Dalolj, dalolj, kis madaram,
A nótád az élet,
Dalod közben nincs hervadás,
Fájó, múltó érzet.

A B O L O N D

A gyereksereg űzi, hajtja,
A hangos utca nevet rajta,
Legtöbbje róla szatírárt mond,
Némán tűri ezt szegény bolond.

Ha mégis egyszer visszaszólna,
Mindenki ellene fordulna,
Mert, aki a sorsa ellen vét,
Kihívja a nép ítéletét.

Pedig neki is volt egy álma,
Egész lelkével bírni vágyta
És úgy alakult a színes kép,
Hogy durva kezek széjjel tépték.

A szíve kissé érzőbb vala,
Feledni nem bírta az agya,
Ujat építeni késő neki,
A hangos utca most neveti.

CSILINGELVE MEGYEN A SZÁN

Csilingelve megyen a szán,
Hófúvásos tájon,
Mosolyogva, derült arccal,
Vig kacajjal, hangos zajjal,
Ül benn, kiért vágyom.

Zordan nézek, úgy figyelem,
Merre viszi útja,
Vajjon nem épp engem kacag,
Amint állok ott hallgatag,
Szótlán egymagamba.

Vidd el te szán, messze innen,
Vidd el, hogy ne lássam,
Ugyis addig nem nyughatom,
Se éjjelem, se nappalom,
Nincsen maradásom.

Szegény legény szemét vesse,
Le a föld porára,
Ne szaladjon olyan után,
Aki neki csak fittyet hány,
Ugy kacag reája.

Én istenem, hogyha adtál,
Vagyont, rangot, módot,

A szívet hagyhattad volna,
Ne érezne, ne sajogna,
Ha meg is csalódott.

Jöhetnél te akkor erre,
Kacaghatnál engem,
Lennék ilyen-olyan legény,
Földhöz ragadt, koldus szegény,
Mí se fájna bennem.

S Z Ö K E   M A R O S . . .

Szöke Maros, sebes vize,
Siess a rózsám elébe,
Mondd, mennyire szeretem,
Azt is mondd meg, ha megcsalna,
Sajgó szívem meghasadna
S nyughelyet te adsz nekem.
Kérem még, hogy úgy feleljen,
Nehogy késő bánat keljen,
A szívében e felett.
Nem is kell, hogy szóljon hozzám,
Csókokban is elfogadnám
Tőle az üzenetet.

Némán szalad a víz árja,
Ejnye, adta csapodárja,
Mért hitegetsz engemet,
Mért nem mondod, hogy hiába,
Várok babám válaszára,
Mert ő régen mást szeret.
Félsz, a szívem meghasadhat,
Éltem bánatba szakadhat.
Már ezen a világon,
Hadd legyen hát ez a sorsom,
Lehet, ebbe is megnyugszom.
Nem keresi fel átkom.

Más is úgy volt, egyre mondta,
Mindíg csak azt hajtogatta,
Akkor szép ez az élet,
Ha a multat elfeledjük,
A szívünket eltemetjük,
Mégis minden másként lett.
Megpróbálom, úgy csinállok,
Csalfa után én nem járok,
Nem áltatom magamat,
Talán még vissza is jönne,
Talán igazán szeretne,
Mefogadja szavamat.

Rohanj, Maros sebes vize,
Nincs szívemnek üzenete,
Nincs kérése senkihez,
Az a lány, kit úgy kéretnek,
Csalogatnak, édesgetnek,
Szerelmet az nem érez,
Sok falu van és sok város,
Sok ház bennük, amely lányos,
Majd csak egyre talállok,
Egy kapunál jól fogadnak,
Egy házban ott marasztalnak
S künn hagyom a bánatot . . .

F U I T

A poéta meghal,
Mi marad belőle?
Mi marad belőle!
Mi jut szemfedőre.
A halotti maszkja
Vicsorító ábra,
Ennek a világnak
A kigúnyolása.
Az élete végig
Kálváriajárás,
A halál már neki
Üdvösség, megváltás,
A csendes pihenés
Soha nem várt jószág,
A földön el nem ért
Végtelen boldogság.

A poéta meghal,
Lázorgás több nincsen,
Pörölyütés nem kong,
Rémes rabbilíncsen.
Rémes rabbilíncsen,
Gyarló embermunkán,
Mely végigvonszolta
Sorsoknak az útján,
Mely téged, mindenkit
Kalodába tuszkol,

Jaj neked, ha talán
Ebben meg nem nyugszol,
Jaj neked, poéta,
Vadon rajongója,
Boldogság szígete
Konok álmodója.

A poéta meghal,
Csendes ember lesz majd,
Bús regéket tovább
A sirhantja sóhajt,
Visszatér a mese
Más köntösbe bújva,
Más szerelmes párnak
Történetét bűgva.
Lesz benne kikelet,
Rózsaszínű hajnal,
Lesz benne tavasz, nyár
És lesz kacagó dal,
Lesz benne csalódás,
Akárcsak mint régen, —
Mosolylyal néz most már
Valaki az égen.

Arad, 1927 május 11.

AZ ÍRÓASZTALOM

*A*z íróasztalom
Kicsiny, barna butordarab,
Az íróasztalom,
Tudna mesélni csak sokat,
Ahogy ráhajolva
Képek szállják meg lelkeket
És amint e képek,
Színesítik az életemet.

Az íróasztalom,
Velem tündérvilágban jár,
Mindenütt otthonos,
Hol int illúziópohár,
A mámore kísért
És fenékig üríthetem,
Az íróasztalom
A leghűbb kísérőm nekem

Arad, 1927. április 24.

ÉN IS ÁLMODOM...

Szétmegy a függöny és a nő
Előrelebben valahogy,
Néhány taktus, kis lábficam,
A nézőtér zúg, kavarog.
Csak én ülök mozdulatlan,
Bánattenger, mi van velem,
Könnyem árja útra kelne,
Kábult, élettelen fejem.

Hallatszik a taps, újra . . . újra . . .
Majd lábdübörgés a nyomán,
Virágkosár, sok ajándék,
Ő be' szép — mondják — ez a lány,
Ő meg hajlong jókedvűen,
Boldog derűt árasztva szét,
A páholyok, földszint, karzat,
Szinte egyként birják kegyét.

Aztán vége a játéknak,
A vidám sereg haza megy,
Olyik még visszaálmodja,
A színes, tarka képeket.
Én is álmodom, sajgón, vérzön,
Rigmusba nem futó soron,
Rémképeimet kergetve,
A színfalakat fájlalom.

Arad, 1925 június 8.

S O R S O M

A színpadhoz köt ezer álmom,
Ott keresem a boldogságom,
A miértjét nem tudom adni
És mégsem bírok elszakadni.

Egy függöny, szín, nő vagy hangulat,
Valamelyik jól belém akadt,
Kiút érzem, nincsen belőle,
De nem is menekülök tőle.

Ha mégis lenne, — kész botorság —
Összeomlana ez a világ.
Vágy, lángolás, hamuvá válna,
A lelkem szakadna utána.

Festett világ, boldogságunk egy,
Bohó szívem, az teveled megy.
Sorsom? Hát ki kíváncsi rája?
Marad magam kálváriája.

Arad, 1925 június 11.

MAGAMRÓL ÍROK...

*H*angfogót tennék e sorokra,
Hogy mélán szóljon és csendesen,
Lágy ütemben, zokogva mondja,
Mint rohan az idő felettem.

Ifjú sem voltam, vágyaimról
Soh'sem tudtam számot tartani,
Az ajkam érzésem lefogta,
A karom zsibbasztó valami.

Szívemről jobb, ha nem beszélek,
A szívem egészen elakadt
És úgy érzem, e sivár kortól,
A szívem teljesen elmaradt.

Az élet színes álmoképét
Hajszolja, egyre csak kergeti
S hol sajogva, hol megsebezve,
Az időket észre sem veszi.

Magamról írok, — hévvel, tűzzel,
Zajongó szívemet altatom
És bús rimekbe olvad egybe
Írásom közben, minden sorom.

EGY SZINÉSZNŐHÖZ

*A*zt mondtad, hogy fáj az élet,
Sok csalódást hozott néked;
A reggel, est, egy bánatár,
A könnyeid kifogytak már.
Ha talán én is szenvedek,
Felém nyújtod rokon kezéd,
Vigasztalódjunk, — sóhajtod —
Ennyi, mit lelked adni tud.

Erre nincsen semmi szavam,
Jártam ezt az útat magam,
Könny nélkül és szenvtelenül,
Néztem, mellettem mint repül
A boldogság tova, messze,
Panaszszavam nem kereste
Enyhülés üde forrását,
Nem kutatta gyógyulását.

Mégis erős fenyő lettem,
Vihar tombolhat köröttem,
Némán állom, van, mosolygok,
Tréfálgatok, dalolgatok,
Kacagok is nagyot néha,
Bár nem vagyok egész léha,
De az, aki ölni vágyott,
Alázkodva mégse látott.

Kezemet ezzel adhatom,
Fenyő sorsom el nem hagyom,
Szembe nézek tűzzel-vésszel,
Tenger árral, égzengéssel,
Rosszal, jóval, ahogyan jön,
Elég edzett hozzá erőm,
Bátran, emelt fővel megyek,
Ki bántottál — így fizetek . . .

Arad, 1927 február 11.

A BALETT TÜNDÉR

A balett-tündér, a szép leány volt,
Egy kissé bizony kacér,
Udvarlóí rajongtak érte
S ő lángolt egy hadnagyér,
A szép leánynak tüzes szerelme,
Megértést talált hamar,
Nem is származott, miért lett volna
E kis flörtölésből baj.

A sok imádó nem tudta nézni,
A hadnagy nagy sikerét,
Bosszura vágyott, szörnyü bosszura,
A bántó mellőzésért.
A gonosz pletyka gyorsan kikezdte
A szép balett-leányt
És nemsokára megtudtak róla
Egy egész tömeg botrányt.

A balett szépe az bájos nő volt,
Szívéből megbocsájtó,
A kis hadnagy a párjává tette,
Nem kellett több udvarló,
Igaz szerelmük mindent kipótolt
És a csóközön nyomán,
A csuf meséken most együtt kacag
A legény, meg a leány.

IGY KOCCINTSUNK!

Uj dalok kelnek lelkemben,
Uj dalok, uj ébredés,
Csupa derüs, étettel telt,
Nincsen bennük szenvedés.
Minek lenne? Körülöttem
Tiszta fénysugár ragyog,
Ez víz magasbaivelőn
És már kábult sem vagyok.
Csendülj csak vigan uj dalom,
Zengj búbájos szépséget,
Lantod támasszon valóra
Sok elmúlt reménységet.
Kacagás — a hűtlen barát
Álarcát vedd, dobd tova,
Jöjjön, tüzeljen, élesszen,
Ujhódásod mámore
Haha, haha, haha, haha,
Érzem már lehelleted,
Haha, haha, haha, haha,
Hadd úritsem serleged.
Vidám dalok, kezet velem,
Nézzétek, erős e kéz,
Vidám dalok, balga lehet,
Ki szomorún visszanez
S hogyha szerelem jön elénk,
Azzal is majd végezzünk,
Szívet azonban nem . . . soha! . . .
Magunkkal el nem víszünk.
Vig cimborák táborába,
Vig dal kell és semmi más,
Üdvözöllek, így koccintsunk,
Uj élet, új látomás.

Prológus	5
Befelé könnyezem	6
Szívemről nótázok	8
Epedés	9
Szívemnek asszonya	10
Te vagy a szépség	11
Fátumom	12
A láz	14
Üzenek néked	16
Csítitom magamat	18
Groteszk	20
Fizetek	21
Az igazgyöngy	22
A szívemhez	24
Utállak	26
Miért	28
A hang	29
Találkoztunk	30
A nyár	32
Vergődöm	34
A bálvány	36
Kábitgatom a lelkemet	38
Ősz van	39
Mégse	40
Talán csak egy fantom	42
A színházban	43
Semmise maradjon	44
Fújd el szellő	46
Mese	48
Szédülünk . . . Elbukunk	50
Gyűlölni nem tudok	52
A szőke tánccsodához	54
Kis kép int, csendesen	56
A szívem	57
Köszöntöm az életet	58
A nap mosolyogjon újra fel	60
A tegnap	62
Tegnapról mára	63
Csendes őszi este	64
A bolond	65
Csilिंगelve megyen a szán	66
Szőke Maros	68
Fűt	70
Az íróasztalom	72
Én is álmodom	73
Sorsom	74
Magamról írok	75
Egy színésznőhöz	76
A balett tündér	78
Igy koccintsunk	79

TÁRS A DOP. REEIE KÖNNYEZEM